

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ
'Εσωτερικοῦ:
'Εξωτερικοῦ:
'Ετησίαι...
'Εξάμηνος...

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εσωτερικοῦ λεπ. 20.
'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καί Β' περιόδου...

Περίοδος Β' - Τόμος 14ος

'Εν 'Αθήναις, 28 'Ιουλίου 1907

'Ετος 29ον. - 'Αριθ. 35

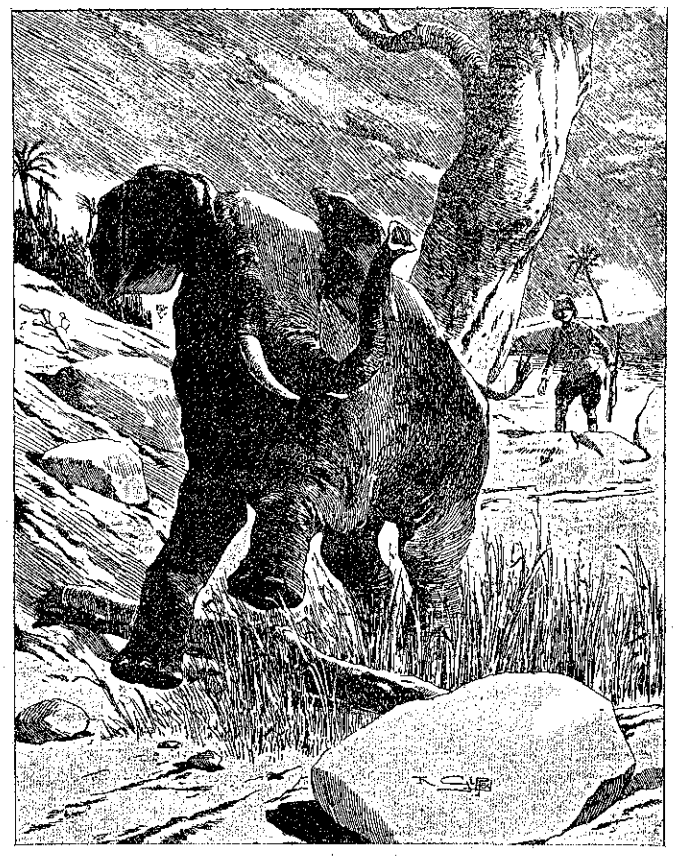
ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἐκεῖνο τὸ ζήτημα ἦτο παραπολύ ἀνυσυγχαστικόν. Ὁ Γιάγκος ἀγαποῦσε πολὺ τὸν κ. Ζουανίλ, τὸν ἀγαθὸν θεῖόν του...

Τὰ περίεξ τῆς ὄχθης ἐφαίνοντο ἐρημα' μακρὰν μόνον μερικαὶ καμηλοπαρδάλεις καὶ ἀντιλόποι ἤρχοντο διὰ νὰ ποτιθοῦν.

'Εξάφνα ἐσταμάτησε τὰ παιγνίδια του, καὶ ἀμέσως κᾶτι φοβερὰ μουγγρίσματα, σάν τῶν βρωδιῶν, ἀλλὰ πολὺ ἀγριώτερα...

Σὰν τρελλὸ ἀπὸ τὴν τρομάραν του, τὸ ἐλεφαντόπουλο ἐβγήκε γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὸ νερὸ...

«Ἡ ἐλεφαντίνα ἤρχετο τρέγουσα...» (Σελ. 274, στ. α')

την, 'Ἰνδικὸν Λατὸν, Μαργαριταρένιο Λάκρον καὶ 'Ανθος τῆς Μαρίας...
'Ελλάδα καὶ Νεοῦραν τοῦ Γυαλοῦ...
'Ελευθερία ἢ Θάνατος, Νεοῦραν τοῦ Γυαλοῦ...

33ον φύλλον ὅταν ἔλαβα τὸ δελτάριόν σου) Παγωμένην Θάλασσαν...
'Επιθέτον ἄν ἀναγραμματίσης 'Ελάττωμα εὐθὺς θά σχηματίσης.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 'Ιουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου
'Ο χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον τὰ γράφει τὰς λύσεις...

402. Δεξιόγρφος.
'Επιθέτον τι θηλυκόν
Μὲ τῆς Ρωσσίας ποταμὸν
'Απλούστατα ἐνοῦται...

403. Στοιχειόγρφος.
Τὸ σκυλὶ θαρρῶ γαυρίζει,
μὰ τί γαυγίσμα κί' αὐτό!

404. 'Αναγραμματισμός.
'Επιθέτον ἄν ἀναγραμματίσης
'Ελάττωμα εὐθὺς θά σχηματίσης.

405. Συλλαβικὸς Ρῦθμος.
Τὴν ἀρχὴν κοινὴν εἰς ὅλους,
θὰ εὐρῆς τοὺς 'Αθηναίους,

406. Τονόγρφος.
Δυὸ σημάδια θὰ τοῦ βάλω
Καὶ τὸν τόνον θάνατιβάσω.

407. Μαγικὴ Συλλαβή.
Τὴ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων...

408. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαιότατον Βασίλειον...

409. Μικτόν.
ο-ουο-ηο- + δε-θνε
'Επιθέτω ὑπὸ τοῦ Ἀυτονόμου

410. Γρίφος.
τι τι τι τι τι τι
τι τι τι τι τι τι
τι τι τι τι τι τι
τι τι τι τι τι τι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τοῦ φύλλον 28.

322. 'Εσπερος (ἐς (S), περ, δε.) - 323. Ρυτίς-ρίς-324. Μύδρος-δρμός.
325. ΡΟΠΟΣ ἐγὼ - μαῦρη κόττα, ἄσπρο αἶμα.
ΔΟΝ σκοπεύει ἀρχῆς, γράδων-τες πάντοτε ἐν πᾶσι.

327. ΡΟΣΣΙΝΙ (ἀπο-ΡΩ, ΣΥ, ΝΙνα). - 328. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ (ἔλος, Τρίπολις, ρῦπος, ὀπός, 'Υλλος, λίπος, ἴππος, Σπῆρος). - 329. ΤΥΡΤΑΙΟΣ (ἐνΤός, εὐΤύχια, γέΡων, βαΤός, ἀγΑπη, γεΝικός, γελΟίος, νόΣος). - 330. Λύχνος τὰς ποσί μου ὁ νόμος του. - 331. 'Ελπίσον ἐπὶ Κύριον καὶ ποιεὶ χρηστότητα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. 'Ελάγιμος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλιγότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἴσαν 10.]

Προσκαλῶ λαγωνικά 'Διαπλάσεως' εὐρωσι ὀνοματεπώνυμὸν μου, ἴδια Πολύκαρπον!! - 'Εγὼ. (Ζ' - 180)

Τίς ἀγαπητὰς Ροδόπην καὶ Κατίναν συχαίρω ἐκ βάθους ψυχῆς διὰ τὸ ἄριστα. - Βικτωρία. (Ζ' - 181)

Θερὰ συλλυπητήρια εἰς τὸν ἀγαπητὸν φίλον Παναγιώτην Δ. Κομπούλον ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφίλου ἀδελφῆς. - Κωνσταντῖνος Γ. Μαοῦνης, Μιχαὴλ Κ. Γεωργίου. (Ζ' - 182)

Ἐυχαριστῶ θερμῶς τὴν Πρωτομαγιά. - Μαργαριταρένιο Λάκρον. (Ζ' - 183)

Τετραδίον δὲν ἐλήφθη, φίλτατε Κ. Σ - 'Αγγελοσ Αὐγερινός. (Ζ' - 184)

πραγματικώς άκίνητα. Μόνον τὸ τραῖον κινεῖται μὲ τοὺς ἐπιβάτας του. Πόσον μᾶς ἀπατοῦν τὰ φαινόμενα καὶ πόσον ὀλίγην ἐμπιστοσύνην πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τὰς αἰσθήσεις μας! Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὁσάκις θάπολαύσω αὐτὸν τὸν χορὸν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συλλογισθῶ πόσοι αἰῶνες ἐπέρασαν ἕως νὰ πεισθῇ ἡ Ἀνθρωπότης ὅτι δὲν κινεῖται ὁ ἥλιος περὶ τὴν γῆν, ἀλλ' ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον! Διότι τόσον καιρὸν ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευεν ὡς πραγματικὸν ἐκεῖνο ποῦ ἔδλεπεν. Ὅπως τῶρα καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ, ποῦ ταξιδεύουν μὲ τὸν σιδηρόδρομον, νομίζουν ὅτι πραγματικῶς τὰ δένδρα χορεύουν καθρὶλλίτες...

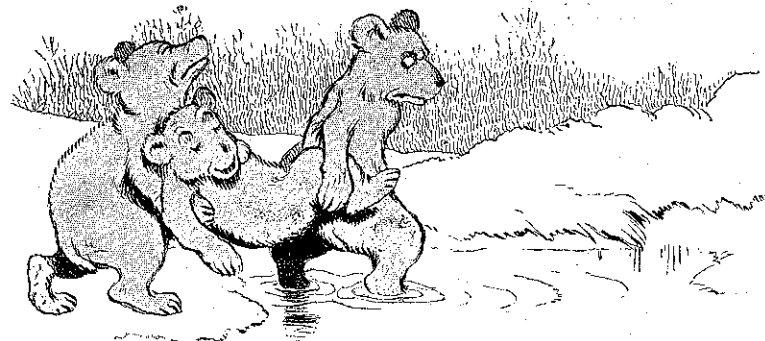
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε΄.

Ἐκεῖ ποῦ ἐγύριζαν τὰ ἀρκουδοπούλα τοῦ κυρ Μάρκου μέσα στὸ δάσος, εὐρήκανε καὶ τὸν Καστανό, καὶ τὴν Καστανή, καὶ τὸν Τέλλο, τὸν δίδυμο ἀδελφὸ τῆς Νικολέττας. Καὶ νὰ φιλιὰ, νὰ χαρές, νὰ γέλια καὶ χοροπηδήματα! Ἐκάμανε συντροφιά ἀμέσως, γιὰ νὰ καλοπεράσουν ὅλο τὸ καλοκαίρι, καὶ νὰ λησμονήσουν τὰ χειμωνιάτικα βάσανα.

«Γιὰ νὰ μὴ βρέξη τὰ ποδαράκια της...» (Σελ. 276, στ. γ΄.)

Ὁ Καστανὸς καὶ ἡ Καστανὴ ἦταν ὄρφανὰ. Ἐνα πρωΐ, ὁ πατέρας των καὶ ἡ μητέρα των εἶχανε χαθῆ, καὶ κανένας δὲν ἔφερε νὰ πῆ στα κακόμοιρα τὰ παιδιά, τί ἀπέγιναν. Ἄλλοι ἐλέγανε πῶς ἴσως τοὺς ἐσκοτώσανε οἱ κυνηγοὶ, ἄλλοι πῶς τοὺς ἐπῆραν οἱ ἀρκουδιάρηδες, — ἐκεῖνοι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, ποῦ πιάνουν τὲς ἀρκουδες, τοὺς βάζουν ἕνα σιδερένιο χαλκᾶ στὴ μύτη, καὶ τὲς γυρίζουν στα χωριά καὶ τὲς πολιτείες, ὅπου τὲς βάζουν καὶ χορεύουν, γιὰ νὰ μαζεύουν αὐτοὶ δεκάρες καὶ πεντάρες. Ἐμείναν λοιπὸν τὰ δύο μικρὰ ἔρημα καὶ μοναχὰ στὴν ἀρκουδοσπηλιά, καὶ ὁ Τέλλος, ὁ μεγάλος φίλος των, εἶδε κι' αὐτὸς πῶς

στὴν πατρικὴ καλύβα ἐμάζευε περισσότερες ξυλίδες παρὰ μπουκιές, κ' εἶμαινε ἐκεῖ μαζί τους...

Ἀμέσως ἐσυμπάθησαν τὸν Στρατῆ οἱ ἄλλοι. Τὴν Στρατούλα ὅμως δὲν εἶχαν μάτια νὰ τὴν ἰδοῦν, μὲ τὰ ἀντιπαθητικὰ της καμώματα. Ἡ Νικολέττα δὲν εἶχε παραπονεθῆ, δὲν εἶχε κατηγορήσῃ τὴν μικρότερη ἀδελφή της. Οἱ ἄλλοι ὅμως δὲν ἀργήσαν νὰ καταλάβουν τὸν κακὸ χαρακτήρᾳ της.

Ἡ κυρὰ Μάρκαινα, τῶρα ποῦ εἶχε πολλὰς γειτόνισσες γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ καὶ νὰ περνᾶ τὴν ὥρα της, δὲν εἶχε καὶ τόσο πολὺ τὴν ἔννοια τῆς ἀγαπημένης της. Ἐπρεπε λοιπὸν οἱ μικροὶ νὰ ἔχουν καὶ τὴν Στρατούλα στὴν συντροφιά τους; καὶ δὲν ἦσαν διόλου εὐχαριστημένοι μ' αὐτὸ τὸ πράγμα.

Ἐξέκινούσαν ὅλα τὰ ἀρκουδοπούλα μαζί, γιὰ νὰ εὑρουν τίποτε καλὸ φαγώσιμο νὰ φᾶνε ἡ Στρατούλα ὅμως ἔννοοῦσε νὰ καλοπερνᾶ, ἀλλὰ χωρὶς διόλου νὰ κόπιάζῃ. Ἐπεφτε κ' ἐκοιμήτανε κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τῶν δένδρων, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐπήγαιναν νὰ κυνηγήσουν ἢ νὰ ψαρέψουν ἢ νὰ εὑρουν φαγὶ μὲ κανένα ἄλλον τρόπον.

— Ἐλα, Στρατούλα, στὸ φάρμακο...

— Τί; νὰ γλυστρήσω, καὶ νὰ πέσω στὸ ποτάμι, καὶ νὰ βραχῶ;... Δὲν ἔρχομαι!

— Ἐλα, Στρατούλα, γιὰ μελίσινα...

— Τί; νὰ μοῦ κεντρίσουν τὴ μύτη μου αἱ μέλισσες;... Δὲν ἔρχομαι!

— Ἐλα, Στρατούλα, στὰ χωράφια, νὰ κόψωμε ἀραποσίτια...

— Τί; νὰ μὲ κυνηγήσῃ μὲ τὸ τουφέκι του ὁ δραγάτης; Δὲν ἔρχομαι!

— Ἐλα, Στρατούλα, νὰ φάμε τὸ φωμί, ποῦ ἔχουν κρεμασμένο μέσα στὸν τορβᾶ τους οἱ ξυλοκόποι...

— Τί; νὰ φάγω καμμιὰ τσεκουριά στὸ κεφάλι μὲ τὰ τσεκούρια τους;... Δὲν ἔρχομαι!

Δὲν ἐπήγαινε πουθενά, καὶ ὅμως ὅλα τὰ ἤθελε δικὰ της, ὅσα ἐμάζευαν οἱ ἄλλοι.

— Μὴν τὴν κακοκαρδίζετε, τὴν καίμενη τὴν Στρατούλα μου!.. Δίνετε

της, ὅτι σὰς ζητᾶ, καὶ σεῖς βρίσκετε ἄλλα, ἔλεγε ἡ μητέρα της.

Καὶ πάντα ἐγινότανε τὸ κέφι τῆς Στρατούλας. Φαντασθῆτε! Ἄμα ἐπήγαιναν νὰ περάσουν ἀπὸ καμμιὰ πηγὴ νεροῦ, ἦσαν ὑποχρεωμένοι οἱ ἄλλοι νὰ σηκώνουν τὴν Στρατούλα καὶ νὰ τὴν περνοῦν, γιὰ νὰ μὴ βρέξη τὰ ποδαράκια της καὶ κρυολογήσῃ τάχα, ἡ καίμενη ἡ Στρατούλα, ὅπως ἔλεγεν ἡ κυρὰ Μάρκαινα.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄.

ΓΛΑΗΝΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ

Ὅταν, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Ἀνδρέα ἐξῆπνησεν, αἱ ἀκτίες τοῦ ἡλίου ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χαμηλωμένα παντζουρία κ' ἐπαίζαν μὲ τὰ ὠραιὰ της μακρὰ μαλλιά. Ἡ Ἀνδρέα ἀνεκάθησε, μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι εἶχε κοιμηθῆ παραπολύ. Ἐπειτα δέ, καθὼς τὰ μεγάλα της ὀρθάνοικτα μάτια ἐπλανῶντο μὲ ἐκπληξιν εἰς τὰ ἀντικείμενα ποῦ ἔβλεπε γύρω της, ἡ ἀνάμνησις τῶν δραματικῶν περιπετειῶν της ἐπανῆλθεν ἐξαφνα καὶ τὴν ἔκαμε πάλιν νὰ πέσῃ εἰς τὴν κλίνην καὶ νὰ κρύψῃ, κατεντροπισμένη, τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸ προσκέφαλον.

Τὸ περασμένο βράδῳ ἦτο παραπολύ κουρασμένη, παραπολύ ἀρρωστημένη, ὥστε ν' ἀντιληφθῆ ἀκριδῶς τὴν κατάστασιν της; τῶρα ὅμως ἐνόμιζε πῶς ἔδλεπεν ὄνειρον, καθὼς ἐσυλλογιζέτο ὅτι τὰ βήματά της τὴν εἶχαν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι ἀκριδῶς τοῦ ἐξαδέλφου της, καὶ ὅτι οἱ γονεῖς του, οἱ γονεῖς τοῦ Ἀνδῆ, τὴν εἶχαν περιμαζεύσῃ κ' ἐφάνησαν τόσοι καλοὶ πρὸς αὐτήν. Ὁ κύριος ἐκεῖνος μὲ τὸ τόσο εὐγενικὸν ἐξωτερικὸν καὶ τὴν τόσο συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, ὁ ὕψηλός καὶ δυνατὸς μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὰ γεμάτα φωτιά, καὶ τὸ καλόκαρδον μειδιάμα, θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο ὁ πατέρας τοῦ Ἀνδῆ, ὁ ἰατρός, ποῦ αὐτὴ μὲ τὴν περιφρόνησιν τὸν εἶχε χαρακτηρίσῃ ὡς πρόστυχον ἰατρὸν τοῦ χωριοῦ, — καὶ ἡ κυρία ἐκεῖνη μὲ τὸ γλυκὺ καὶ θελκτικὸν πρόσωπον, μὲ τοὺς τρόπους της τοὺς τόσο ἀπλοῦς καὶ συγχρόνως τόσο εὐγενικοῦς, δὲν ἦτο βέβαια ἄλλη παρὰ ἡ μητέρα τοῦ Ἀνδῆ, διὰ τὴν ὁποίαν αὐτὴ, ἡ Ἀνδρέα, ἐνθουμαίτο ὅτι δὲν εἶχεν ἐμιλήσῃ καὶ μὲ τόσο πολὺ σέβας.

Ἄ! διατὶ ὁ Ἀνδῆς νὰ μὴν τῆς εἶπῃ τί πραγματικῶς ἦσαν οἱ γονεῖς του; Εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἀνδρέα θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ εἶνε λογικωτέρα, νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ κάθε ἀνόητον προκατάληψιν, νὰ ἔχῃ ὀρθότεραν τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Naί, τῶρα τὸ ἔβλεπε, δὲν ἔπρεπε παρὰ μόνον μὲ τὸν ἑαυτὸν της νὰ τὰ βάζῃ δι' ὅσα δυσάρεστα τῆς εἶχαν συμβῆ.

Αἱ σκέψεις της ἐκράτησαν πολλὴν ὥραν καὶ ἦσαν μελαγχολικώταται. Εἶχεν ἤδη ἀναγνωρίσῃ τὸ ἄδικόν της ἀπέναντι τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της; καὶ ἰδοὺ τῶρα, διὰ νὰ γίνῃ ζωηρότερα ἡ μετάνοια καὶ ἡ λύπη της, τὴν ἐφιλοξενούσαν, μὲ τὴν ἀγαθότητα καὶ γενναιοφροσύνην, οἱ γονεῖς τοῦ καλοῦ ἐκεῖνου νέου, πρὸς τὸν ὅποιον αὐτὴ εἶχε φανῆ τόσο κακῆ.

Τί στάσιν ἀράγε θὰ ἐλάμβαναν ἀπέναντι της, ὅταν ἐμάνθανον μὲ τί τρόπον εἶχε ζητήσῃ νὰ τὸν βλάψῃ; Παρακινούμενοι ἀπὸ τὴν φυσικὴν τῶν ἀγαπῶντων, θὰ τὴν ἐδιωχναν ἀράγε ἀπὸ τὸ σπίτι των, ὡς ἄθλιον πλάσμα ἀνάξιον οἴκου, ἢ μήπως ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἐπιεικεία των θὰ ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ τὴν συγχωρήσουν διὰ τὴν κακὴν της πράξιν;

Μία ἀλλόκοτος ἰδέα ἤλθεν ἐν τῷ μεταξύ καὶ τῆς ἐμετρίασε τὴν ἀπελπισίαν της: ἐπρόκειτο ν' ἀρρωστήσῃ αὐτὸ δὰ τῆς ἐφαίνετο ἀναπόφευκτον. Ἄν καὶ δυσάρετος αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἡ ἀτυχία ἐκεῖνη θὰ τὴν ὠφελοῦσε, διότι θὰ κατέληγεν ἴσως εἰς τὸ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν μνησικακίαν των, προδιαθέτουσα αὐτοὺς εἰς τὴν ἐπιεικείαν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν.

Ἐνθυμῆθη τὴν κραυγὴν ποῦ εἶχεν ἀφήσῃ τὴν νύκτα, ὅταν ἐπήγαινε νὰ τὴν πνίξῃ ὁ ἐφιάλτης ποῦ τὴν ἐβασάνιζε; ἐνθυμῆθη ἐπίσης τὸ ἐνεργητικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ κατευναστικοῦ ποτοῦ, τὸ ὅποιον ὅμως ἦτο τόσο ἀσχημον εἰς τὴν γεῦσιν, ὅταν τῆς τὸ ἔδωκεν ὁ ἰατρός.

Ἐπλησίασε τὸ χερὶ εἰς τὸ μέτωπόν της καὶ ἐφάνῃ ἀπογοητευμένη, ὅταν τὸ εὐρήκε δραστερόν καὶ χωρὶς τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἠγρότητας.

«Μάλιστα! αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ θερμαίνωμαι φοβερὰ εἰς ὅλον τὸ ἄλλο σῶμά μου», — ἐπρόσθεσε διὰ νὰ παρηγορηθῆ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀπογοητέυσιν. Τὰ παράθυρά της ἦσαν κλειστά, τὸ δωμάτιόν της πυρωμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὸ κρεβάτι της φορτωμένον ἀπὸ πολλὰ μάλλινα σκεπάσματα: ἡ ζέστη λοιπὸν ἐκεῖνη δὲν ἦτο παρὰ φυσικωτάτη. Καὶ ὅμως ἡ Ἀνδρέα ἤρχισε νὰ συλλογίζεται καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ εὑρῇ τί

εἶδους πυρετὸν ἠμπορούσε νὰ ἔχῃ, εἶχε δὲ τέλος πάντων δώσῃ τὴν ἐκλογὴν της εἰς τὴν σκαρλατινα, ὅταν ἐκτύπησαν ἐλάφρα εἰς τὴν θύραν της.

— Καλημέρα, μικρούλα μου, τὴν ἐχαιρέτισεν ἡ κυρία Δεβουσύ, πλησιάζουσα πρὸς τὴν κλίνην μ' ἐν ἀγαθὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη. Πῶς εἶσαι, σήμερα;

Ἡ δεσποινὴς Δεβουσύ, ἡσθάνετο ἀκόμη τὴν ἐντροπήν διὰ τὴν τρέλλαν τῆς φυγῆς της καὶ πολὺ περισσοτέραν διὰ τὰς αἰτίας, αἱ ὁποῖαι τὴν εἶχαν προκαλέσῃ, ὥστε τῆς ἤλθε πρὸς στιγμὴν ἡ ἰδέα νὰ κάμῃ τὴν κοιμισμένην. Ἐσυλλογίσθη ὅμως ὅτι βεβαίως θὰ ἤρχετο καὶ ὁ ἰατρός πλησίον της διὰ νὰ τὴν ἰδῇ πῶς ἦτο, καὶ ἐπρότεινε τὰ μάγουλά της πρὸς τὴν κυρίαν Δεβουσύ, ἀπαντῶσα

«Ὅταν ἡ Ἀνδρέα ἐξῆπνησεν...» (Σελ. 276, στ. γ΄.)

ἑτι δὲν ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της πολὺ καλλίτερα παρ' ὅσον ἦτο τὴν νύκτα.

— Σοῦ πονεῖ ἀκόμα τόσο πολὺ τὸ κεφάλι σου;

— Ὄ! ὄχι καὶ τόσο! αἰσθάνομαι μόνον ὀλίγον βάρος εἰς τὸ κεφάλι, εἶμαι ὅμως ὅλη σκοτωμένη, σάν νὰ μ' ἔχουν ξυλίσῃ.

— Προτιμᾶς ἴσως νὰ σηκωθῆς λιγάκι διὰ νὰ δοκιμάσῃς τὰς δυνάμεις σου;

— Νὰ σηκωθῶ; ἐφώνασεν ἡ Ἀνδρέα, σάν νὰ ἐπρόκειτο διὰ τίποτε ἐκτακτὸν κατόρθωμα, δὲν σὰς φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀκόμη παραπολύ ἀδύνατη, ὥστε νὰ σηκωθῶ;

Ἐνα χαμόγελο ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς κυρίας Δεβουσύ, ἡ ὁποία διεβεβαίωσε τὴν νesaρὰν συγγενή της, ὅτι οἱ φόβοι της δὲν ἦσαν διόλου βάσιμοι.

— Τὰ νεῦρά σου ἔχουν ταραχθῆ λιγάκι παραπάνω, τῆς εἶπεν, ὁ σύζυγός μου ὅμως βεβαιώνει ὅτι αὐτὸ καμμιαν κακὴν ἐπιρροὴν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ εἰς τὴν γενικὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας σου ἠμπορεῖς λοιπὸν νὰ σηκωθῆς καὶ αὐτὸ θὰ σοῦ ἦτο πολὺ ὠφελιμώτερον,

παρὰ νὰ μένης ἔτσι: εἰς τὸ κρεβάτι... Ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν ἦτο διόλου συμφωνος μὲ τὰ σχέδια τῆς Ἀνδρέας; ὄχι: διότι ἐπίστευεν ὅτι ἦτο πραγματικῶς ἀρρωστη ἢ εἶχε καμμιαν ἐπιθυμίαν ν' ἀρρωστήσῃ ἐφοβεῖτο κάθε πόνον καὶ κάθε ταλαιπωρίαν, ὥστε νὰ τὸ ἐπιθυμήσῃ! — ἀλλὰ ἔτρεψε τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἠναγκάζετο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ βλέμματα τοῦ ἰατροῦ Δεβουσύ καὶ τοῦ οὐλαμοῦ τῶν παιδιῶν του. Ὀλίγας ἡμέρας προηγήτερα, δὲν θὰ τὴν ἐμελλε διόλου δι' αὐτὸ ἂν ἐτύχαινε νὰ εὐρεθῆ ἀνάμεσόν των, δὲν θὰ παρέλειπεν, ἐνδίδουσα εἰς τὴν φυσικὴν της ματαιοδοξίαν καὶ ἀλαζονείαν, νὰ γίνῃ τελειῶς γελοία μὲ τὰ προσποιημένα καὶ μεγαλοφантаσμένα φερσίματά της. Τῶρα ὅμως τὰ πάντα εἶχαν ἀλλάξῃ ποτὲ πλέον, τὸ ἡσθάνετο πολὺ καλά, δὲν θὰ ἐγελοῦσε τόσο τὸν ἑαυτὸν της ὥστε νὰ φαντάζεται ὅτι εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ κορίτσια καὶ τὰ ἀγόρια, μὲ τὰ ὅποια θὰ τὴν ἔφεραν εἰς συναφίαν ἢ τύχῃ εἶχεν ἀρχίσῃ μάλιστα ν' ἀπορῆ καὶ μόνη

της πῶς ἔκαμνε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἔχῃ ἄλλοτε αὐτὰς τὰς ἀξιώσεις.

Ἡ κυρία Δεβουσύ παρετήρησεν ὅτι ἡ Ἀνδρέα ἦτο νευρικὴ καὶ ἀνήσυχος; ἐφαντάσθη λοιπὸν, καὶ λίαν εὐλόγως, ὅτι προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ πολλὴν ὥραν βυθισμένην εἰς τὰς σκέψεις της, καὶ τῆς εἶπεν ὅτι ὁ ἰατρός πρὸ

ὀλίγου εἶχε λάβῃ ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὅποιον εἶχε στείλῃ μόλις ἦνοιξε τὸ τηλεγραφεῖον, εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν. Προέκυπτεν ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ἐκεῖνης ὅτι, καθησυχασμένοι πλέον διὰ τὴν τύχην τῆς κόρης του, ὁ κ. Δεβουσύ ἤρχιζε νὰ συνέργεται ἀπὸ τὴν κάρωσίν του καὶ ὅτι, μὲ τὰς πολλὰς περιποιήσεις καὶ προφυλάξεις, ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ τὸν ἰδοῦν ταχέως ἀνακτώντα τὴν ὑγείαν του.

Ἡ Ἀνδρέα πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησε τὴν φανταστικὴν ἀσθένειάν της, τὴν ἰδικὴν της.

Ἦτο λοιπὸν σοβαρὰ ἀρρωστος; ἠρώτησε, τρομαγμένη. Ὄ! Θεέ μου! καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας μου! Ἄ! ἤμουν κακῆ, παραπολύ κακῆ!

Ἐως τῶρα ὁ ἰατρός καὶ ἡ σύζυγός του εἶχαν περιορισθῇ, εἰς εἰκασίας καὶ μόνον, διὰ πῶτον λόγον τάχα νὰ εἶχε φύγῃ ἡ Ἀνδρέα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Ἡ φυγὰς δὲν εἶχεν εἶπῃ τίποτε ἀκόμη δι' αὐτὸ ἀλλ' ἐπωφελουμένη τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ κυρία Δεβουσύ ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔσπευ-

σεν ή Ανδρέα να της κάμη πλήρη την εξομολόγησιν της...

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΧΑΝΤΡΑΚΙΑ

Ο Φώτης είχε δικαίον ήτο πραγματικώς ή Χαρά Πάρλη, μεταμορφωμένη και άγνωριστή, που έκαμαν τή άραπόπουλο εις τή ίπποδρόμιον.

Χαρά!... Χαρά!... έτραύλισε με πνιγμένη φωνή. Τό παιδάκι όμως τον είχε άκουση. Έσήκωσε τή έξυπνο κεφαλάκι του...

πατέρα του Φώτη, τή άγοράκι σου είναι πολύ όμορφο...

Και τού έχάρισεν ένα άπαράλλακτον με τή ιδιόν της. Ο Φώτης τής έταξε να μήν τή χωρισθή ποτέ...

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ ΟΛΙΓ' ΑΙΠ' ΟΛΑ

Ο μικρός άσωτος. Ο Πέτρος και ο Παύλος ελάμβαναν κάθε πρώτην τού μηνός από τον πατέρα των όλλα χρήματα...

Έπειτα από όλιγας ήμέρας, ο Πέτρος δεν είχε τίποτε εις τήν τσέπην του. Άν τον έρωτούσατε πώς είχεν έξοδεύση τή χρήματα...

Ο αδελφός του όμως ήτο πολύ οικονομός και είχε πάντοτε φυλαγμένα όλίγα χρήματα, διότι δεν τή εξώθευε όπου εύχαινε και όπως τού έκάπνιζε.

Μίαν ήμέραν, καθώς έπέστρεφαν από τον περιπάτον, συνήντησαν ένα πτωχόν γέροντα που ήσαν καταπληγγωμένα τή πόδια του...

Πολύ εύχαριστός, άπήντησεν ο Παύλος. Έπήγαν λοιπόν με τον γέροντα, να τού αγοράσουν παπούτσια. Όταν ήλθεν ή στιγμή να πληρώσουν...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Λερονόμαστε τή νύχτα, Και μάς πλένουν τή πρωί!» Άπορούσας μίαν ήμέρα Η μικρούλα ή Ζωή.

Ο πατήρ:—Παιδί μου, να μή ζητής τή ταπεινά. Να επιδιώκεις πάντοτε τή ύψηλά. Ο υιός:—Αυτό κ' έγω, κάμω, μπαμπά. Διώκω τή γλυκό, που είναι ψηλά στό ντουλάπι.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

- ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 14 (οι έξής: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φρ. 1,10

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

- Κατά πρότασιν της Προσηφίουσς Αναμνήσεως —ίδε φυλλάδιον 19, σελ. 151.—Ιδούσαμεν Ταμειον υπέρ των μικρών ες Αγγιάλων Προσφύγων...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ 24.—Ένας μαθητής από τήν Χίον, άπορος και όρφανός πατήρ, μου γράφει, ο ίδιος φραιύτατον γράμμα και με παρακαλεί να τον συστήσω εις τούς πλουσίους φίλους μου...

τρίτος δεν είναι εις θέσιν να τή είπη άντ' αυτού. Άπαντώ έδώ, Αίλιώ, όταν έχω κάτι να είπω εκτενέστερον. Άλλως άπαντώ με μίαν παρένθεσιν εις τούς άσπασμούς. Αυτό, βλέπεις, δεν εξαρτάται από τήν φραιύτητα τής επιστολής...

Πραγματικώς, Γαλανόλευκη, ή χαρά μου είναι μεγάλη που βλέπω να επανέρχεται εις τον κύκλον μας τήσων ενθουσιώδης φίλος και θιασώτης, ύστερ από μακροχρόνιον αφάνειαν. Η γλαυροτάτη επιστολή σου με κατοχυρωτεύει. Μαρτυρεί έβαισθησθαι και πατριωτισμόν.

Να καταγίνεσαι, Χλόη, αλλά να δοκιμάσης και φαιδρότερα θέματα. Τα προτιμώ από τή λυπημένα. Ένώσ τήν λύπην σου, Αίγιπτία Βασιλόπαι, διά τήν μεταίωσιν τού ταξειδιου εις τήν Ελλάδα, Άλλά δεν είναι λόγος να πελπίζεις έτσι. Άφού μάλιστα είναι πολύ πιθανόν να έλθης τών χειμώνων και καλοσυνοφρευμένη, —τό όποιον σου εύχομαι όλοσφύτως.

λους!... 'Ελπίζω ότι θα λείψουν οι διάφοροι αυτοί λόγοι, πολυειδείς, έτεροειδείς, όμοιοι, κτλ. και ότι τώρα θα μου γράψης συχνότερα.

'Ανάγνους 'Ελλάς και Ουράνιον Τόξον, πολύ μ' ευχαρίστησεν ή από κοινού γραμμένη εύφρεστάτη έπιστολή σας. Καί ο 'Αναγίας έχάρη πολύ πού ήρθε ταίρια.

Μου έδωσσε δύο λαμπράς ειδήσεις, Φιλόπατρις 'Ελληνοπούλα. Πρώτον ότι από τόν Σεπτέμβριον θα εγκατασταθής εις τας 'Αθήνας' και δεύτερον ότι σκοπεύεις εις τας σπουδάσας και να γίνης έπιστήμων. Εύγε! Καί ό κ. Φαίδων επίθυμεί πολύ να σε γνωρίση. Τό Δαλάκι, δόξα τω Θεώ, έγινε καλά. 'Α! παρ' όλίγον να ξεχάσω να σε συγχάρω δια τά ώραία σου ποιημάτάνια.

Εύτυχώς, Νικηφόρε 'Ελλην, οι ξιπταμένοι αυτοί, οι όποιοι περιφρονούν τόν τιτλον του 'Ελληνος δια να λέγουν ότι είναι Γάλλοι, είνε σπάνιαι εξαιρέσεις. 'Ω, καλά κάμεις πού τούς περιφρονείς από καρδίας.

'Ενώσις ή Θάνατος, οι τυπογράφοι και οι συντάκται των καθημερινών εφημερίδων, τήν 15 Αύγουστου, ένεκα τής εορτής, αναπαύονται, και τήν επομένην δέν εκδίδονται φύλλα. Αυτό έννοσσε ή φράσις πού είδες και ή όποία δέν απέβλεπε τήν Διάπλασιν. 'Η Διάπλσις δέν άνήκει εις τόν καθημερινόν τύπον, άλλ' εις τόν αέδδομαδιαζών.

Μουσηγέτα 'Απολλων, ή 25 Κυριακή ετοιμάζεται ολοέν. Δέν έχαμες τήν σκέψιν ότι εις τό Δαδός εμπορεί να έχω και άλλους φίλους; Δέν είδες ότι εκεί παραθερίζουν ένα σωρό έλληγκαί οικογένεια;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προαίνοντων μόνον οι έντονες ψευδάνυμον ισχύον δια τό έτος τουτο, προς τούς έντονες ψευδάνυμον έπισης ισχύον δια τό έτος τουτο. Προτάσις με όνόματα, ή με ψευδάνυμα κατηρηγμένα, δέν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή 'Εσρινή Ζωή με τήν Κοητικήν 'Ελπίδα, Φιλελεύθερον, 'Ηρωϊκήν Κοήτην, 'Αστυ τής 'Ιωνίας και Σκέπτος—ή Μεγάλη 'Ιδέα με τήν Χλόην, 'Ανθος τής Δόξης, Κορδόναρον, Ζήτω ή 'Ελλάς και 'Ηρωίδα τής Κοήτης—ή 'Ενώσις ή Θάνατος με τήν Τаланτενομένην 'Ελπίδα, 'Ακταιωγίδα, τής Φράκτις τ' 'Αργιολούδου, Μαραμένην Γαρδέναν και Σκέπτος—ό Νικηφόρος 'Ελλην με τό Μαργαριταρένιο Δάκρυ, «21» και 'Ονειροπόλον τής Δόξης—ή 'Ανάγνους 'Ελλάς με τήν Γλυφκοινάταν—τό Ουράνιον Τόξον με τήν Ρέμβην, Άδραν τού Πολυγήρον, Χιονομένην Περιστεράν και Πατινωϊσσαν Πυροδόσκουσαν—ό Ριγολέττος με τόν Αλάζαρον, 'Αγγελον Αύγειονόν, 'Αγγελον τής Ειοήγης και Ζίαν—ό Κουροπάτιν με τόν Αλάζαρον, Σκέπτος, 'Αχοινοπούλαν των Άντικων 'Ορέων και Καρδιαν υπό Πέτρον—ή Αιγυπτία Βασίλισσας με τήν Δόξαν τής Πατρίδος, 'Ενώσις ή Θάνατος, 'Ονειρο στό Κόμα και Αενκοκύμαντον Αιγιάλόν—τό Νυχτολούλοδο με τήν Αιμόφυρτον Μακεδονίαν, Ναυτοπούλαν τής Κεφαλληνίας και 'Ελληνόπαιδα—ή Χλόη με τό Κροσταλλινον Σπήλαιον, Λόδρον Κρόμο, Βαδώνον Σκαρπιαν, Ροβέρτον Γουαράδρον και Ναπολέοντα Βοναπάρτη—τό Έπιομον Κρίνον με τήν Παλλάδα και Αιγυπτία Βασίλοπαιδα—ή Πιστις-Πατρις με τό 'Ελληγικόν Μεγαλειόν, 'Αγγέλον Αύγειονόν, Αλάζαρον, Θύελλαν και Παλλάδα—ό 'Ονειροπόλος τής Δόξης με τό Νυχτολούλοδο, Παληοφαληγιώτισσαν, Αλάζαρον, Βαρελάκι και Αίλιθ.

'Η Διάπλσις άσπαζέται τούς φίλους της: 'Αστρον 'Εσπερινόν, 'Αγγελον Αύγειονόν (δέν ήτο λάθος) έπρεπε να μαντευθής ά-

νευ άποστρόφου συνήθως όταν είνε νι, γράφεται κεφαλαίον' 'Ελληγικόν Πνεύμα (έχω εις χείρας μου και μίαν παλαιότεραν έπιστολήν σου, τό περιεχόμενον τής όποίας επάλλησσε, ώστε να μη επιδέχεται έδω άπάντησιν τα αυτά ειπέ και προς τό 'Ονειρον τής Ψυχής') Ζήτω ή 'Ελλάς (ας είνε υπό τόν όρον να εύρισκην κάπου-κάπου όλιγον καιρόν) Διαβολάκος, 'Ανθος τής 'Ιδης (ευχαριστώ) ό κ. Π. σου άπηνησες) Κόρη των Κυμάτων (έχει καλώς) Καύχημα τής Πατρίδος (έλληγικόν) 'Ονειροπόλον τής Δόξης, Πιστις-Πατρις (μάλιστα) αι προτάσεις σου θα δημοσιεύονται όλιγον κατ' όλιγον) Έπιομον Κρίνον (τό 'εστειλα') Β. Γεωργιάδην (έγέλασα πολύ με τας πρωτοτύπους αυτας «γραπτάς εξετάσεις» εις τας όποιους υπέβαλες τα παιδάκια) Νευροπάσιον (σε συγχάρω δια τόν λαμπρόν βαθμόν αλλά πως εμπορώ να προδώσω τα ψευδάνυμά φίλων μου!) Κουροπάτιν, Ριγολέττον, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 25 'Ιουλίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεχται μέχρι τής 2 Σεπτεμβρίου [Ο χρόνος των λύσεων, και του όποιου δέν να γράφονται τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τώ Γραφείο μας εις φακέλους, όν έναιστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

411. Δεξιγριφος. Τό πρώτον είνε γράμμα Τό δεύτερον άγγειόν Καί μοναρχεί τό όλον Εις Κράτος τι άνδρείον. 'Εστάλη από τό Μικρό Διαβολάκι

412. Λογοπαικτικός Δεξιγριφος. 'Αμα τείς, ώ φίλοι λύται, 'Ερευνήσετε, θα εύρητε Χωρίς άλλο, έν άρχαίον Βασίλεια και σπουδαίον. 'Εστάλη υπό Άννίβα τού Καρχηδονίου

413. Μεταγραμματισμός. Βγάλε Πί και βάλε Μί Καί θα ίδής εις τή στιγμή Ποιητής ναπολεσθη Στρατηγός να γεννηθη. 'Εστάλη υπό τής Δόξης τής Πατρίδος

414. Αναγραμματισμός. 'Επίστρον άν αναγραμματίσης, Πόλιν θεσσαλικήν θα σχηματίσης. 'Εστάλη υπό τού 'Ελληγικού Σίφου

415. Πυραμίδ. + Οι σταυροί αρχαία Βασίλισσα. * + * = 'Αντων. ή σύνδεσμος. ** + ** = Μέλος τού προσώπου. *** + *** = 'Ηρωσ. **** + **** = Πτηνόν. ***** + ***** = Υίός τού Μ. Κωνστ. 'Εστάλη υπό τού Γυμνασίου Μτυλήνης

416. Αριθμητικόν Παίγιον. 9,8,7,6,5,4,3,2,1. — + — × — + — = 10

419. Διπλή Ποικίλη 'Ακροστοιχίς. Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης των ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον τής δευτέρας και ούτω καθεξής, αποτελούν Κράτος τής Ευρώπης τό δε δεύτερον τής πρώτης, τό τρίτον τής δευτέρας, τό τέταρτον τής τρίτης και ούτω καθεξής, αποτελούν αρχαίον θεόν. 1, Ζών κατοικίδιον' 2, 'Ασμα' 3, Πόλις τής 'Ελλάδος' 4, Ρήμα' 5, Χημικόν σώμα' 6, 'Ισθμός.

'Εστάλη από τό Μαυροθαλασσίτικο Δελφίνι 420. Γριφος 'Ινδικός. Μ5 (άπλωνυμία) π2 (πρόθεσις) τ2 (άρθρον) τ5 (ούσιαστικόν) μ7 (προστακτική.) 'Εστάλη υπό τού 'Αρεως Τέλος του 102ου Διαγωνισμού Από τού προσω χου φύλλον αρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλον 29. 332. Θηρίον (θήρ, ζον) — 333. Κόσσυρος (Κωσ-σύ-φως).—334. 'Ουξέ-νύξ. 335. ΒΗΤΑ 336. ΚΑΛΑ·Ι·Σ (Καί-σαρ, κΑπος, Γαλλία Ρα-ΗΠΑΡ σαρ, κΑπος, Γαλλία Ρα-ΦΑΗ, άκαρι, ΠύρροΣ.) 337—339. 1, Θήρα (τΑ ΑΡΗΣ ΡΗΘέντα...) 2, 'Ιάδα (πάν-τΑ ΒΑΙουσι...) 3, Χίος (ΣΟΙ Χρεωστώ...) —340—344. Δια τής συλλαβής ΜΟΙ: 'Α-μωρος, δημοίρα, μοιράζω, μοιροβή, μοιροίμα. —345. Αιγοθήλης (ΕΓΩ ΘΗΛΥΣ...) —346. Γε'λά δ' ό μωρός κών τι μη γελούον ή. —347. 'Η σννειδήσις έλγχι (εις ήν ή δις-εις έλ έν χ'.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις λεπτά 10, δια δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. 'Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι όλιγοτέροι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10.]

Προειδοποιώ άγαπητούς συνδρομητάς Διαπλάσσεως, ότι εις τό προσεχές Διαοψήγισμα θα θέσω υποψηφιότητα. Είμαι άντυπερπατριδικός.—'Υπό Διαπλάσσεως. (Ζ'—185)

Αιγυπτία Βασίλοπαι, κουντουροϋδι περισόν.—'Ιουλιέτα, ύπερασπιστή.—Καλώς ώρισες, Χωλίετα.—'Ψευδωνυμοθήρα! ποσφφ.—Γλυφκοινάτα. (Ζ'—186)

Θερμότητα συγχαρητήρια τη Ναυτοπούλα τού Μεσολογγίου επί τη βραθεύσει της.—Μαγεμένο 'Ακρογιάλι. (Ζ'—187)

Συγχαίρομεν Αλάζαρον δι' έξογον έπιτυχίαν... Διασέντος!!!—Κουροπάτιν, Ριγολέττος, 'Αγγελος Αύγειονός, Διαβολάκος. (Ζ'—188)

Συγχαίρομεν 'Ελληγικόν Παίδια πρωτεύσαντα Διαγωνισμώ Αύσεων.—'Αγγελος Αύγειονός, Ριγολέττος, Διαβολάκος, Κουροπάτιν. (Ζ'—189)

Ευχαριστών φίλτατον Πάνον δια συγχαρητήρια και εύχάς του, συγχάρω εύχόν όσαυτός επί λαμπρώ άπολυτήριω, εύχόμενος άμα αυτώ όμοιον εκ Πανεπιστημίου διπλωμα.—Αιμητηράκις. (Ζ'—190)

Μπράβο σου, κύριε Μηνό! Γιατί μάς εξέχασες;—Τάκης και Κλέων. (Ζ'—191)

Ειδοποιούμεν Κουροπάτιν, ότι ματαίως αναζητεί Βαρελάκι άσπαζόμεθα Μαργαριταρένο Δάκρυ.—Θύελλα, Αλάζαρος. (Ζ'—192)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ Συνιστώμενον υπό τού 'Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ήμών ύπηρεσίας και υπό τού Ολοκρινετικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εσωτερικού: 'Εξωτερικού:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	'Εσωτερικού λεπ. 20. 'Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
'Ετησία... δε. 8,— 'Ετησία φρ. χρ. 10,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
'Εξάμηνος... 4,50 'Εξάμηνος... 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	τιμάνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμηνος... 2,50 Τριμηνος... 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	'Οδός Εβραϊκού άρ. 38, παρὰ τό Βαρβάκειον.
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.	Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος	'Εν 'Αθήναις, 4 Αύγουστου 1907
		'Ετος 29ον.—'Αριθ. 36

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

—Εις τό πρόγευμα!.. Εις τό βραδυνό μας γεύμα, θέλεις να 'πής! 'Επειδή πραγματικώς, τώρα πλέον θα ήρχεσο άργά εις τήν τραπεζαρίαν, καλά θα κόμης να μείνης ήσυχη αυτου, και να σου φέρουν να φας εις τό κρεβάτι' θα σου στειλω όλίγον ζωμόν και πουλάκι...

'Εχάρη ή 'Ανδρέα με τήν άπόφασιν αυτην τής κυρίας Δεβουσού, διότι έφοβείτο τήν στιγμήν, πού θα ήτο ήναγκασημένη ν' άντιμετωπίση τα βλέμματα όλης μαζί τής οικογενείας, και να λάβη μίαν στάσιν, ή όποία να μη κάμη τούς άλλους να σχηματίσουν δι' αυτην γνώμην παραπολύ δυσμενή.

'Εν τούτω ή στιγμή εκείνη δέν ήτο δυνατόν επ' άπειρον ν' αναβληθή. 'Επρεπε να σιχωθής από τό κρεβάτι. Καί δια να ήσυχάσουν τα νεύρα της, αλλά και δια να καθαρισθή τό σώμα της από τήν λέραν τού δρόμου και από τήν σιχαμένην έπαφην του με τα κουρέλια τής 'Ατσιγγάνας, τής είχαν προετοιμάση εις τό καμαράκι, δίπλα εις τό δωμάτιόν της, ένα λουτρόν άρωματισμένον πολύ εύφορα. 'Α!

«'Εγώ είμαι ή μεγαλύτερη από τα κορίτσια.» (Σελ. 282, στ. α'.)

άν ήσαν καθαρά και κομψά, ένδύματα όχι ιδικά της. 'Ετσι αλλαγμένη, άπεφάσισεν επί τέλους να έξέλθη, όχι χωρίς αρκετήν στενοχωρίαν, από τό άσυλον, τό όποϊον ή μοναξιά εκείνου τού δωματίου τής είχε δώση έως εκείνην τήν ώραν, έναντίον τής άεως περιεργείας, τήν όποϊαν βεβαίως θα ύφιστατο εκ μέρους των μικρών έξαδέλφων της. Πόσον δυνατά έκτυπούσεν ή καρδιά της, όταν, άφού κατέθη τήν σκάλαν, εύ-

κακοποιοί και τό όποϊον ή χημική διάλυσις τού ιατρού δέν είχαν έντελώς έξαλείψη. 'Οταν άπετελείωσε τα πλυσίματά της, εύρηκεν, άπλωμένην επάνω εις τήν κλίνην της, μίαν καλήν και εύμορφη φορεσιάν, άήκουσαν εις τήν μεγάλην κόρην τού ιατρού. 'Η κυρία Δεβουσού τής είπε να φορέση εκείνα τα φορέματα. 'Υπήκουσεν ή 'Ανδρέα, αλλά χωρίς ένθουσιασμόν' ήσθάνετο άκόμη έν είδος ταπεινώσεως πού έφορούσεν, έσον και

Μία από τας θύρας πού ήνοιγαν εις τας διάδρομον ήτο μεγάλη και ύαλοφρακτος, και από αυτην έβγαίοναν εις τόν καθόν. 'Εκει, εις τα χορταράκια, όπου τα πυκνά φυλλάματα μερικων μεγάλων δένδρων έρριπταν τήν εύεργετικήν σκιάν των, τα μικρότερα παιδια τού κ. Δεβουσού ήσαν συνηθροισμένα, εις θαλκτικας στάσεις γύρω εις τήν μεγάλην των αδελφήν, και αυτη διηγείτο μίαν ιστορίαν, ή όποία θα ήτο πολύ ένδιαφέρουσα, διότι με πολλήν προσοχήν τήν ήκουαν όλοι.

«Διατί, — έλεγεν από μέσα της — να μην έλθη ή κυρία Δεβουσού να με πάρη δια να με συνοδεύση και να με παρουσιάση εις τήν οικογένειάν της;» — 'Ο κύριος και ή κυρία θα λείψουν μίαν ή δύο ώρες, τής είπεν ή ύπηρετρια τα παιδια όμως είνε στόν κήπο. Νά, δεσποινίς, τα βλέπετε άπ' εδω πέρα. Βλέπετε τί νύστιμα πού είνε, και τί ώραία πού διασκεδάζουν μόνα τους! Πηγαίνετε και σεις γρήγορα να τα βρήτε.

Με βραδυ και μετρημένον βήμα, τό όποϊον ή έκπνεύσασα ματαιοδοξία της θα ήθελε και τώρα να τό κάμη μεγαλοπρεπέστερον, ή 'Ανδρέα έπήγε προς τό μέρος των.

'Ο Φράνσις, τό μικρότερο από τό παιδολόγι, τήν είδε πρώτος. 'Αμέσως, βοηθούμενος και με τα χέρια του και με τα πόδια του δια να ανασηκωθής, ήρχισε να κτυπή τα χεράκια του τό ένα με τ' άλλο και να φωνάζη από τήν χαράν του' έπειτα, με κινήματα άδέξια, αλλά πολύ χαριτωμένα, έτρεψε προς τήν 'Ανδρείαν, και έστυλώθη με θάρρος έμπρός της: — Πάλι όχι έφερεις όργανέττο σου, — γιατί δέν έφερες, έσύ, μεγάλο κορίτσι; Καί μαϊμού δικιά σου; Πού είνε